

Arrest

nr. 153 246 van 24 september 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X
in eigen naam en in haar hoedanigheid van ouder en wettelijke vertegenwoordiger
van X en X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de
staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, in eigen naam en in haar hoedanigheid van ouder en wettelijke vertegenwoordiger van X en X, op 21 mei 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 19 maart 2014 tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 augustus 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 september 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. BOTTELIER, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 11 april 2014 wordt de verzoekende partij een inreisverbod gegeven. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Aan mevrouw:

(..)

en minderjarige kinderen:

(..)

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,
voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten
voile toepassen¹, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.
Het bevel om het grondgebied te verlaten van 11.04.2014 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15
december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering
van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het
inreisverbod 3 jaar omdat:

o 2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat aan haar
betekend werd op 26.02.2013.

Betrokkene heeft, na het betekenen van dit bevel, nog geen stappen ondernomen om het grondgebied
van België, en het Schengengrondgebied, vrijwillig te verlaten. Daarenboven heeft zij een aanvraag 9bis
ingediend op 18.07.2013.“

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet
van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de
artikelen 62 en 74/11 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied,
het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

De verzoekende partij betoogt in haar verzoekschrift als volgt:

“(…) a. Ernstig middel tot schorsing en nietigverklaring

*Verzoekster voert volgend ernstig middel aan tot schorsing en nietigverklaring van de bestreden
beslissing :*

*Middel afgeleid uit de schending van de motiveringsplicht, meer bepaald de artikelen 2 en 3 van de
uitdrukkelijke motiveringswet van 29 juli 1991, alsmede de schending van de artikelen 62 en artikel
74/11 van de Wet van 15 december 1980.*

Doordat de bestreden beslissing als volgt wordt gemotiveerd :

(…)

*Terwijl uit de motivering van de bestreden beslissing niet blijkt om welke redenen dat het niet voldoen
aan de terugkeerverplichting een inreisverbod verantwoordt met de wettelijk voorziene maximumduur
van drie jaar.*

*Artikel 74/11 §1, tweede lid 2° van de vreemdelingenwet bepaalt dat bij niet-naleving van een
terugkeerverplichting, een inreisverbod wordt opgelegd van maximum 3 jaar.*

*Artikel 74/11 §1 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de duur van het inreisverbod wordt bepaald door
rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval;- dit blijkt ook reeds uit de
bewoordingen "maximum drie jaar*" van art. 74/11, §1 tweede lid van de vreemdelingenwet.*

*In casu wordt een inreisverbod van 3 jaar opgelegd omdat verzoekster niet heeft voldaan aan de
terugkeerverplichting zonder uiteenzetting van de redenen die in het specifieke geval van verzoekster
de wettelijke maximumduur van het inreisverbod verantwoorden.*

*Dit heeft als gevolg dat zodoende op quasi automatische wijze een inreisverbod wordt opgelegd voor de
wettelijke maximumduur van 3 jaar.*

*De bestreden beslissing bevat louter een motivering waarom niet aan de terugkeerverplichting werd
voldaan en is niet gemotiveerd voor wat betreft de duur van het reisverbod.*

*Het ontbreken van enige motivering nopens de duur van het inreisverbod schendt artikel 3 van de wet
van 29.07.1991 en artikel 74/11 van de vreemdelingenwet (zie RvV 26.02.14, nr. 119.590).*

*Het verplicht opleggen van een inreisverbod betekent niet dat daarom geen motivering omtrent de duur
van het inreisverbod zou vereist zijn (RvS 18.12.13, nr. 225.872).*

De bestreden beslissing is niet afdoende gemotiveerd voor wat betreft de duur van het inreisverbod.

Dat de bestreden beslissing derhalve geen draagkracht vindt in haar motieven.

Dat het middel bijgevolg ernstig is. (…)"

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de
bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs
wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de
administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat

de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen.

Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De verzoekende partij betoogt dat *"In casu een inreisverbod van 3 jaar (wordt) opgelegd omdat verzoekster niet heeft voldaan aan de terugkeerverplichting zonder uiteenzetting van de redenen die in het specifieke geval van verzoekster de wettelijke maximumduur van het inreisverbod verantwoorden."* en dat *"De bestreden beslissing louter een motivering (bevat) waarom niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan en is niet gemotiveerd voor wat betreft de duur van het reisverbod."* Dit argument mist echter feitelijke grondslag. De bestreden beslissing bevat immers de volgende motieven op grond waarvan een inreisverbod van drie jaar werd opgelegd: *"2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat aan haar betekend werd op 26.02.2013. Betrokkene heeft, na het betekenen van dit bevel, nog geen stappen ondernomen om het grondgebied van België, en het Schengengrondgebied, vrijwillig te verlaten. Daarenboven heeft zij een aanvraag 9bis ingediend op 18.07.2013"*. In tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt wordt in casu dus niet alleen een inreisverbod van drie jaar opgelegd omdat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan, maar wordt tevens gemotiveerd dat de verzoekende partij, na het betekenen van het bevel om het grondgebied te verlaten, nog geen stappen heeft ondernomen om het grondgebied vrijwillig te verlaten, en zij bovendien een aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft ingediend. Door te motiveren dat het inreisverbod drie jaar bedraagt aangezien verzoekende partij geen stappen onderneemt om haar vertrek voor te bereiden, dit ondanks het feit dat haar al eerder een bevel om het grondgebied werd betekend, heeft verweerder wel degelijk rekening gehouden met de in casu specifieke omstandigheden van het geval.

De verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat de verwerende partij geen rekening zou gehouden hebben met de specifieke omstandigheden van de zaak. Bovendien betwist zij deze motieven niet.

2.3. Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen niet aannemelijk heeft gemaakt.

Het enig middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig september tweeduizend vijftien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

S. DE MUYLDER